

værtervedtægten. Folketinget fastholdt sit tidligere Standpunkt, at Bevillingerne fremtidig alle skal være 5-aarige. Som Følge deraf bortfalder i § 2, 2det Stykke, den Bestemmelse, der gik ud paa, at der af den bevillinggivende Myndighed kunde sættes „særlige Grænser for Rettighedens Udøvelse og Tidsvarighed“. Hvad Tidsvarigheden angaar, følger Bestemmelsen her af den nævnte Ændring i § 10. Og med Hensyn til Rettighedens Udøvelse har man i Folketinget ment det uheldigt, at der kan gives Bevillinger for ganske særlige Spiritussorter, f. Eks. stærkt Øl, medens andre Arter af Spiritus ikke maa udskænkes. — I § 19 er der sket en væsentlig Ændring, idet det nu foreslaas, at Bevilling til at drive Gæstgiveri paa Landet kun skal kunne gives, naar vedkommende Sogneraad anbefaler det, og hvis Sogneraadet anbefaler det, kan Spørgsmaalet kræves afgjort ved Kommuneafstemning enten af $\frac{1}{3}$ af Raadets Medlemmer eller 35 pCt. af de paa Kommunevalglisten opførte Personer, ganske som hvor Talen er om Beværterbevilling paa Landet. Ogsaa de saakaldte § 21-Bevillinger skal kun kunne gives paa 5 Aar og kun mod Bevillingsnævnets Anbefaling, altsaa paa Landet mod Sogneraadets Anbefaling. Efter Folketingets tidligere Affattelse paa dette Punkt, som tiltraadtes af det høje Landsting, da Sagen sidst var til Behandling, udkrævedes dette ikke i Statsejendomme, paa Jernbanestationer, i Jernbanetog og paa Skibe, der var i Fart. Men i alle disse Tilfælde skal Sagen nu ogsaa være afhængig af Bevillingsnævnets eller paa Landet Sogneraadets Anbefaling.

§ 24, i hvilken der findes visse Bestemmelser om Udskænkning af stærke Drikke i Kaserner, Fabrikker, Værksteder og paa Arbejdspladser, har, som ærede Medlemmer vil erindre, givet Anledning til meget omfattende Overvejelser i dette høje Ting. Folketinget har dér i sidste Stykke indsat den Bestemmelse, at efter Arbejdstidens Ophør er enhver Udskænkning, Forhandling og Fordeling af stærke Drikke paa de paagældende Steder forbudt, idet man har ment, at en saadan Bestemmelse var ønskelig for at komme den Trafik til Livs, som i nogen Udstrækning drives paa Arbejdspladserne, særlig hvor tilbageblivende Personer etablerer Spiritusnydelse, som kan give Anledning til Uorden.

Medens Landstinget ved sin Affattelse af § 27 i Rigsdagssamlingen 1921—22 gjorde Adgangen til Handel med stærke Drikke til en Nærings sag, har Folketinget nu genindsat sin tidligere Affattelse af

Paragraffen, hvorved Adkomst til saadan Handel gøres til en Bevillingssag, som kan blive Genstand for Kommuneafstemning.

Man har saa endvidere i § 40 fastholdt, at Kommuneafstemningen afgør alle Spørgsmaal, der kan gøres til Genstand for Kommuneafstemning, ved almindeligt Flertal af de afgivne Stemmer, medens Landstinget, som det vil erindres, havde krævet et Flertal paa mindst 35 pCt. af de valgberettigede.

Endelig har Folketinget i §§ 42 og 43 fastholdt sit tidligere Standpunkt angaaende Erstatningsspørgsmaalet, hvorefter altsaa Erstatning i Tilfælde af, at en Bevilling ikke fornyes, kun skal kunne ydes, naar der udtrykkelig i Bevillingen er givet Tilsagn derom. I Forbindelse hermed er der saa sket Ændringer i §§ 16 og 17 i Overensstemmelse med Folketingets Stilling til Erstatningsspørgsmaalet i det hele taget.

Enkelte andre mindre væsentlige Ændringer, som er foretaget i Lovforslaget, skal jeg helt forbigaa. Ærede Medlemmer vil finde en Redegørelse ogsaa for disse Ændringer i Bemærkningerne til Lovforslaget.

Jeg skal saa i øvrigt kun udtale, at det for dette Lovforslag maa gælde, som det i det hele taget maa gælde, at alting jo dog skal have en Ende. Ogsaa den høje Rigsdags Behandling af denne Sag synes det mig maa have en Ende. Jeg mener derfor at kunne anbefale Lovforslaget, som det her foreligger, til det høje Landstings Velvillie, idet jeg haaber, man vil erkende, at paa en Række, ogsaa paa en Række betydende, Punkter er gennem den Affattelse, Lovforslaget nu har faaet i det høje Folketing, de to Tings Opfattelser blevet kongruente, medens jeg ganske vist maa erkende, at der findes andre Punkter, hvor der endnu er en betydelig Uoverensstemmelse mellem de to Tings Opfattelser. Men det er nu den sjette Rigsdagssamling, i hvilken Rigsdagen beskæftiger sig med den foreliggende Sag, og jeg haaber, det høje Ting vil dele mit varme Ønske om, at Behandlingen nu maa blive bragt til Afslutning i denne Samling. Jeg anbefaler derfor varmt Lovforslaget til det høje Tings Velvillie. Men jeg anmoder om, at man, hvis det for at komme igennem denne Sag skulde blive nødvendigt at bruge det sidste parlamentariske Middel, Fællesudvalg, da vil levne rundelig Tid til Overvejelserne dér, for at et Resultat kunde naas. Jeg beder derfor det høje Landsting om ikke blot at modtage Lovforslaget med Velvillie, men ogsaa at ville skænke det en hurtig Behandling.